

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Hanna Kulesza**

Protokolant: sekretarz sądowa Irmina Bartochowska

po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2015 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenia kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. od Decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 4 lipca 2014 r. nr (...)

1. oddala odwołanie;
2. zasądza od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Hanna Kulesza

Sygn. XVII AmE 102/14

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej pozwany) w dniu 4 lipca 2014 r. wydał decyzję w której :

-na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w związku z art. 56 ust. 2 pkt 1, w związku z art. 56 ust. 3 i 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 ze zm.) w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2013 r., poz. 267 z późn.zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej orzekł, że:

1. przedsiębiorca – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w miejscowości (...), posiadający numer identyfikacji podatkowej NIP: (...) naruszył warunek 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 8 listopada 2005r. nr (...), w ten sposób, iż 24 października 2012r. poprzez stację paliw zlokalizowaną w miejscowości P. przy ul. (...), czynił przedmiotem obrotu gaz płynny (LPG) nie spełniający wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 28 grudnia 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego (LPG) (Dz.U. z 2006 Nr 251, poz. 1851 z późn. zm),
2. za działanie opisane w punkcie 1 – wymierzył przedsiębiorcy – (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w miejscowości (...) posiadającemu numer identyfikacji podatkowej NIP: (...), karę pieniężną w wysokości

14 400 złotych (słownie: czternaście tysięcy czterysta złotych), co stanowi, (...) % przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego przez niego w roku 2013 r.

(decyzja k. 4 -8 akt sądowych)

Odwołaniem złożonym w dniu 21 lipca 2014r. (data stempla pocztowego) powód – (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. zaskarżył decyzję w całości.

Zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, a polegający na uznaniu przez organ, że odwołujący nie dochował należytej staranności, jaka obowiązuje przedsiębiorcę prowadzącego koncesjonowaną działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi, podczas gdy, spółka (...) z/s w W. 2A podjęła odpowiednie działania o charakterze ostrożnościowo prewencyjnym w zakresie obrotu gazem płynnym LPG, a tym samym dochowała warunków udzielonej koncesji.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty powód wniósł o uchylenie decyzji w całości oraz umorzenie postępowania w przedmiotowej sprawie, ewentualnie o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez obniżenie nałożonej kary, w tym o zasądzenie kosztów postępowania.

Wniósł ponadto o dopuszczenie dowodu z załączonych do odwołania faktur VAT zakupu paliwa w październiku 2012r. wraz ze stosownymi certyfikatami jakości paliwa – na okoliczność podjętych czynności o charakterze ostrożnościowo – prewencyjnym w zakresie wprowadzania do obrotu paliwa ciekłego LPG o parametrach zgodnych z obowiązującymi normami. Wniósł również o przesłuchanie R. K. , na okoliczność braku świadomej ingerencji we właściwość gazu płynnego oraz czynności jakie podjął w ramach prowadzonej działalności , aby wprowadzane do obrotu paliwo spełniało normy jakościowe.

W uzasadnieniu odwołania powód podnosił , że paliwo będące przedmiotem kontroli nabył od Dystrybutora (...) R. K. , który przedmiotową partię nabył od (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. , będącego jego stałym dostawcą. Jakość nabytej partii paliwa została potwierdzona świadectwem jakości paliwa wydanego przez Laboratorium (...) sp. z o.o. w G. w dniu 15.10.2012r. na zlecenie (...) Sp. z o.o. w G.. Powód podniósł , że z dużym prawdopodobieństwem , graniczącym z pewnością może stwierdzić , że paliwo będące przedmiotem kontroli zostało nabyte przez jego dostawcę od spółki (...) o czym , jego zdaniem, świadczy zbieżność dat pomiędzy wydaniem świadectwa jakości (15.10.2012) a przeprowadzoną kontrolą (24.10.2015). Według powoda nabycie paliwa od renomowanego dostawcy , którego jakość została potwierdzona świadectwem jakości, świadczy o dochowaniu przez przedsiębiorcę należytej staranności przy wprowadzaniu paliwa do obrotu.

Powód podkreślał , że każdej transakcji zakupu przez niego paliwa towarzyszyło przekazanie certyfikatu jakości zapewniającego o spełnieniu wymagań jakościowych , co świadczy o zapewnieniu przez niego takiej organizacji obrotu , która gwarantuje dobrą jakość oferowanego do sprzedaży paliwa. Dlatego też ,zdaniem powoda, nie można w jego działaniu dopatrzeć się braku należytej staranności , co uzasadniałoby nałożenie na niego kary pieniężnej.

(odwołanie wraz załącznikami k. 10-18 akt sądowych)

Pozwany odpowiadając na odwołanie podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie i wniósł o jego oddalenie w całości w tym o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego

(odpowiedź na odwołanie k.74-77 akt sądowych)

Sąd Okręgowy - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powód - (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. prowadzi działalności gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi na podstawie koncesji udzielonej decyzją Prezesa Regulacji Energetyki z 8 listopada 2005 r.

(dowód: koncesja przedsiębiorcy k.1-5, akt administracyjnych)

Warunek koncesji 2.2.1 zawiera postanowienie, że : „ Koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych prawem. W szczególności jest on zobowiązany posiadać ważny dokument określający parametry fizykochemiczne paliwa będącego przedmiotem obrotu i wydać na jego podstawie, na żądanie odbiorcy, oświadczenie, we własnym imieniu o zgodności parametrów jakości dostarczonego paliwa z parametrami wynikającymi z norm określonych prawem lub z zawartej z tym odbiorcą umowy”.

(dowód: koncesja przedsiębiorcy k. 2 akt administracyjnych)

Z akt sprawy postępowania administracyjnego wynika, że w trakcie kontroli przeprowadzonej w dniu 24 października 2012r. na terenie stacji paliw należącej do powoda położonej przy ul. (...) w miejscowości P. inspektorzy (...) Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej pobrali do badań próbkę gazu (LPG) podstawową i próbkę kontrolną o pojemności 1,8 litra gazu LPG – ze zbiornika o numerze (...), o pojemności 4850 litrów . Czynność ta została utrwalona protokołem pobrania próbek gazu oznaczonych kolejno numerem (...) i (...).

(dowód: protokół kontroli k. 12-18 akt administracyjnych)

Badania laboratoryjne przeprowadzone przez akredytowane laboratoria, których wyniki zostały udokumentowane, wykazały że gaz (LPG) nie spełnia wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 28 grudnia 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego (LPG) (Dz. U. Nr 251, poz.1851), z uwagi na przekroczenie całkowitej zawartości siarki – stwierdzono 83 mg/kg (norma 50 mg/kg) przy tolerancji + 9 mg/kg, natomiast wynik badania próbki kontrolnej – przeprowadzonej na wniosek kontrolowanego. – stwierdzono 75 mg/kg (norma 50 mg/kg) przy tolerancji + 9,2 mg/kg.

(dowód: wynika badania próbki podstawowej k. 23-26 akt administracyjnych, wynik badania próbki kontrolnej k. 28 akt administracyjnych).

Powód - (...) sp. z o.o. w okresie od 01 października do 24 października 2012r. nabywał gaz od jednego dostawcy - przedsiębiorcy R. K. działającego pod nazwą Dystrybutor Gazu (...).

(dowód: faktury VAT k.,20,k.22,k. 24,k.26,28,k. 30,k.32 akt sądowych)

Dostawca paliwa na powodową stację paliw R. K. jest współnikiem i członkiem zarządu powodowej spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości W.

(dowód : KRS k.16-19, protokół rozprawy k.85 akt sądowych)

Dostawca nabywał paliwo od (...) Sp. z o.o. (10 certyfikatów jakości), (...) Sp. z o.o. (1 certyfikat) i (...) S. A. (1 certyfikat) . Jeden certyfikat , przedstawiony przez powoda przy piśmie z dnia 15 kwietnia 2014r. (k. 46) został wystawiony na zlecenie (...) Sp. z o.o.

(dowód : certyfikaty k.21,23,25,27,29,31,33,35,37,39,41,43 akt sądowych i k.47akt adm.)

Od 17 lutego 2014r. Prezes URE prowadził postępowanie z urzędu w sprawie o wymierzenie kary pieniężnej za naruszenie warunków koncesji.

(dowód: zawiadomienie k. 31 akt administracyjnych)

Pismem z 28 marca 2014r. (...) sp. z o.o. złożył wyjaśnienia w sprawie i przedłożył żądane przez Prezesa URE dokumenty.

(dowód: pismo przedsiębiorcy k.34 akt administracyjnych)

(...) osiągnął przychód z działalności koncesjonowanej w roku 2013 w wysokości (...) zł . Natomiast ogółem przychód w roku 2013 ze sprzedaży przedsiębiorcy wyniósł (...) zł , natomiast zysk 4 669, 70 zł

(dowód: formularz opłaty z tytułu udzielonej koncesji k. 36 akt administracyjnych, rachunek zysków i strat k.42-43 akt administracyjnych)

Zawiadomieniem z 4 kwietnia 2014 r. Prezes URE w oparciu o art. 10 § 1 k.p.a powiadomił (...) sp. z o.o. o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie i możliwości zapoznania się z zebrany materiał dowodowy i prawie do złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień. - z prawa tego skorzystał.

Przy piśmie z 15 kwietnia 2014 r. okazał raport kontroli próbki mieszaniny propan-butan (LPG mix) przeprowadzonej w dniu 15 października 2012r. przez laboratorium (...) S.A. na zlecenie (...) sp. z. o.o.

(dowód zawiadomienie k.44 akt administracyjnych, pismo przedsiębiorcy k.46-47 akta administracyjnych).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy oraz w aktach przesłanych przez organ regulacyjny.

Sąd odmówił przyznania mocy dowodowej powołanym przez powoda dowodom w postaci raportów kontroli jakości paliwa. W ocenie Sądu z tych dokumentów wynika, że data analiz pobranych próbek paliwa nie jest zbieżna z okresem za który Prezes URE stwierdził naruszenie warunku 2.2.1 przyznanej koncesji, stąd też dokumenty te nie wykazują twierdzeń na które zostały powołane.

W pozostałym zakresie rzetelność dokumentacji i istnienie wskazanych okoliczności nie było kwestionowane przez żadną ze stron. Materiał dowodowy należy uznać za przekonujący oraz w pełni wiarygodny.

Sąd Okręgowy w Warszawie- Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 56 ust 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Należy zaznaczyć, że naruszenie jednego z warunków koncesji jest wystarczającą przesłanką do zastosowania przepisów z art. 56 ust. 1 i 2 Prawa energetycznego i wymierzenia na tej podstawie kary pieniężnej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Powołane wyżej przepisy przesądzają, w ocenie Sądu, że Prezes URE jest zobligowany, a nie uprawniony, do nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej, gdy stwierdzi, że zaistniały okoliczności podlegające karze. Natomiast kara przewidziana w tym przepisie jest karą obligatoryjną.

Słusznie zatem, zdaniem Sądu, Prezes URE uznał, że w przedmiotowej sprawie zachodzą podstawy do nałożenia na powoda kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne.

Należało bowiem zważyć, że powód akceptując warunki udzielonej mu koncesji, zaakceptowała również warunek określony w punkcie 2.2.1. zgodnie z którym koncesjonariusz nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych określonych w niniejszej koncesji, których parametry jakościowe są niegodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów lub z norm określonych obowiązującymi przepisami.

Przechodząc do oceny podniesionego w odwołaniu zarzutu, należy stwierdzić, że zmierzał on do wzruszenia podstawy ustaleń faktycznych, w oparciu o które pozwany wydał zaskarżoną decyzję. Podejmowana przez powoda inicjatywa dowodowa w zakresie wykazania, twierdzeń co do jakości nabywanego paliwa ciekłego (gazu LPG) od określonego dostawcy, na tle niniejszej sprawy nie jest okolicznością istotną, ponieważ warunek koncesji, który został naruszony

dotyczył wprowadzenia do obrotu paliwa nie spełniającego norm prawem przepisanych. Stwierdzona certyfikatem jakość paliwa zakupionego od określonego dostawcy nie zawsze odpowiada jakości paliwa wprowadzonego do obrotu przez przedsiębiorcę. Do naruszenia jakości paliwa może dojść w różnych okolicznościach np. związanych z transportem do określonej stacji, jakością dystrybutora itp. Profesjonalizm koncesjonariusza powinien przejawiać się w dwóch podstawowych cechach jego zachowania: postępowaniu zgodnym z regułami fachowej wiedzy oraz sumienności. Wzorzec należytej staranności musi uwzględnić zwiększone oczekiwania co do zawodowych kwalifikacji koncesjonariusza-specjalisty, co do jego wiedzy i praktycznych umiejętności skorzystania z niej (por. wyrok SN z 21 września 2005 r., IV CK 100/05, LEX nr 187120). Obok fachowych kwalifikacji od profesjonalisty wymaga się zwiększonego zaangażowania w podjęte działania przygotowujące i realizujące określone świadczenie (sprzedaż paliwa). Chodzi o większą zapobiegliwość, rzetelność, dokładność w podejmowanych działaniach. Tak rozumiany wzorzec należytej staranności koncesjonariusza wymaga, by jego działania powodowały, że ewentualne możliwości wprowadzenia do obrotu paliwa o jakości nieodpowiadającej parametrom wynikającym z norm prawa były ograniczone do minimum. Dla przyjęcia, że powód był należyście staranny w wykonywaniu obowiązków wynikających z koncesji konieczne jest wykazanie, że dbał o jakość wprowadzonego do obrotu paliwa, przy czym dbałość ta nie była jedynie formalną, polegającą na posiadaniu świadectw jakości otrzymanego paliwa. Konieczne jest by w ramach tej dbałości koncesjonariusz podejmował także inne działania, mające na celu wyeliminowanie wprowadzania do obrotu paliwa o parametrach nieodpowiadających normie.

Zgodnie z art. 233 k.p.c. ciężarem procesowym stron jest przedstawienie dowodów w celu wykazania określonych twierdzeń o faktach, z których wywodzą korzystne dla siebie skutki. To interes strony, jakim jest wygranie procesu, nakazuje jej podjąć wszelkie możliwe czynności procesowe w celu udowodnienia przedstawionych twierdzeń o faktach. Temu ciężarowi w ocenie Sądu strona powodowa nie podołała, w zakresie w jakim zmierzała do wykazania iż nie popełniła deliktu administracyjnego.

Należy mieć na uwadze, że System Monitorowania i Kontrolowania Jakości Paliwa (art. 22 ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw Dz. U. z 2006r Nr 169, poz. 1200 ze zm.) służy przeciwdziałaniu transportowania, magazynowania, wprowadzania do obrotu a także gromadzenia paliw w stacjach zakładowych, niespełniających wymagań jakościowych, określonych w przepisach wydanych odpowiednio na podstawie art. 3 ust. 2 albo art. 4 ust. 2 albo art. 5 ust. 2 albo art. 6 ust. 3 z zastrzeżeniem ust. 3.

Z art. 12 ustawy o monitorowaniu i kontrolowaniu jakości paliw wynika, że systemem zarządza Prezes UOKiK, a czyni to przy pomocy Inspekcji Handlowej. W toku kontroli inspektorzy Inspekcji Handlowej pobierają dwie próbki paliwa, podstawową i kontrolną, czynność tę utrwała się w formie protokołu (art. 20 ust.1 ustawy o monitorowaniu i kontrolowaniu jakości paliw). Protokół jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 k.p.c. i korzysta z waloru prawdziwości tego co zostało w nim stwierdzone.

W ocenie Sądu, w świetle zebranych w niniejszej sprawie dowodów, Prezes URE prawidłowo wykazał, że powód jako koncesjonowany przedsiębiorca w dniu 24 października 2012r. na terenie należącej do niego stacji paliw czynił przedmiotem obrotu gaz płynny LPG niespełniający wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 28 grudnia 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego (LPG) (Dz.U. z 2006r. Nr 251, poz. 1851 ze zm.) przez przekroczenie zawartości siarki (w próbce podstawowej o 40,7 %, w próbce kontrolnej o 26,7%).

Tym samym uprawnione jest w świetle zgromadzonego materiału w sprawie twierdzenie, że powód naruszył warunek 2.2.1 przyznanej koncesji a w konsekwencji doszło do wypełnienia hipotezy normy sankcjonowanej z art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego.

Mając powyższe na uwadze uznać należało, że działanie powoda bezspornie stanowiło naruszenie warunków udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi, co w pełni uzasadniało nałożenie na niego kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne.

Rozważać można jedynie, czy jej wysokość w okolicznościach przedmiotowej sprawy została prawidłowo ustalona przez Prezesa URE.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd nie dopatrył się jakichkolwiek okoliczności uzasadniających zmianę przedmiotowej decyzji także w zakresie wysokości nałożonej na powoda kary pieniężnej. Sąd uznał bowiem, że wobec stwierdzenia nieprzestrzegania przez powoda obowiązków wynikających z koncesji, ustalenie kary pieniężnej na poziomie (...) % przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego przez przedsiębiorcę w 2013 roku nie jest karą wygórowaną. Należy w tym miejscu zaznaczyć, że Prezes URE mógł, stosownie do treści art. 56 ust. 3 ustawy Prawo energetyczne, wymierzyć powodowi karę pieniężną w wysokości do 15 % przychodu ukaranego przedsiębiorcy. Przepisy art. 56 ust. 1 i 2 ustawy Prawa energetycznego stanowią samodzielną podstawę do wymierzenia kary pieniężnej i nie przewidują konieczności wykazania zawinonego działania koncesjonariusza. Co do zasady jest to odpowiedzialność obiektywna, która wynika z faktu samego naruszenia norm Prawa energetycznego. Przy ustalaniu wysokości kary pozwany stosownie do treści art. 56 ust. 6 Pe prawidłowo uwzględnił, fakt uprzedniego karania przedsiębiorcy, stopień szkodliwości popełnionego czynu-oceniając go jako znaczny a także możliwości finansowe powoda.

Obowiązek, którego przedsiębiorca nie dopełnił służy realizacji celów prawodawcy z zakresu ochrony środowiska, zdrowia oraz interesu użytkowników tj. prawidłowego użytkowanie silników zamontowanych w pojazdach.

Sąd w niniejszym postępowaniu kierując się zasadą podwyższonej ochrony sądowej karanego przedsiębiorcy, rozważył również możliwość zastosowania art. 56 ust. 6a ustawy Prawo energetyczne uprawniającego pozwanego do odstąpienia od wymierzenia kary, o ile wystąpią przesłanki w tym przepisie określone tj. zaprzestanie naruszania prawa lub zrealizowanie obowiązku oraz znikomy stopień szkodliwości czynu. Instytucja odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 56 ust. 6a Pe wprowadzona została na podstawie ustawy z dnia 8 stycznia 2010r o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 21, poz. 104), która weszła w życie z dniem 11 marca 2010r.

Sąd uznaje za trafną ocenę Prezesa o znacznej szkodliwości dokonanego przez powoda naruszenia z uwagi na negatywny wpływ zawyżonej zawartości siarki w paliwie na środowisko naturalne i stan pojazdów a także z uwagi na wielkość dokonanego przekroczenia.

Ponadto powód nie wykazał, że podjął działania, w celu zaprzestania naruszenia obowiązku o charakterze ciągłym, mające wyeliminować wprowadzanie do obrotu paliwa (LPG) nie odpowiadającego obowiązującym normom. Powód nie wykazał również, że wystąpiły obiektywne okoliczności z uwagi na podjęte przez niego działania o charakterze prewencyjnym – ostrożnościowym, które uniemożliwiłyby przypisanie mu odpowiedzialności za naruszenie przepisów ustawy, nie podjął inicjatywy dowodowej w zakresie wyjaśnienia przyczyny, z powodu której wprowadzone do obrotu paliwo wykazało przekroczenie parametru siarki.

W przedmiotowej sprawie powód nie kwestionując wyników kontroli podnosił, że nałożenie na niego kary pieniężnej było niesłuszne ponieważ dochował należytej staranności w prowadzonej działalności nabywając paliwo od stałego dostawcy -Dystrybutor Gazu (...) R. K.- (czyli innej firmy należącej do powoda), który zaopatrywał się z kolei u renomowanych dostawców i dysponował wystawionymi na ich zlecenie certyfikatami jakości. Powód podnosił także, że partia paliwa, która podlegała kontroli, w wyniku której stwierdzono przekroczenie parametru zawartości siarki, została nabyta od renomowanego dostawcy jakim jest (...) i posiadała certyfikat jakości. W ocenie Sądu okoliczność powyższa nie została wykazana ponieważ badanie, na podstawie którego wystawiono certyfikat jakości (k. 47 akt adm.) na który powołał się powód przeprowadzono 15.10.2012r.(a pobranie próbki miało miejsce 13.10.2012r.) natomiast dostawy paliwa dla powoda miały miejsce 15,17,19,22 i 24 października 2012r., co wynika z faktur dołączonych do odwołania. Ponadto brak jest dowodu zakupu paliwa bezpośrednio od spółki (...).

Sąd zwraca uwagę, że posiadanie świadectwa jakości zakupionego paliwa, nie wyłącza a limine odpowiedzialności własnej zobowiązanego z koncesji, którego obciąża ryzyko gospodarcze dopuszczenia do obrotu paliwa

niespełniającego wymagań jakościowych. Natomiast zachowanie powoda polegające na wprowadzeniu do obrotu paliwa niezgodnego z parametrami godziło bezpośrednio w dobra chronione, ponieważ przekroczony parametr ma wpływ na pracę silnika pojazdów i środowisko.

Podkreślenia wymaga, że kara pieniężna, o której mowa, ma pełnić funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a więc być zarówno realną, odczuwalną dolegliwością dla ukaranego podmiotu, będącą reakcją na naruszenie przepisów, ale także wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, zapobiegającym powtarzaniu nagannych zachowań.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że ustalone w postępowaniu administracyjnym okoliczności dotyczące stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu powoda, jego dotychczasowe zachowanie i możliwości finansowe a w szczególności fakt naruszenia warunku koncesji w pełni uzasadniają nałożenie na powoda kary pieniężnej w wysokości ustalonej przez Prezesa URE.

Z tych względów Sąd Okręgowy Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, nie znajdując podstaw do uwzględnienia odwołania, oddalił je na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawo energetyczne w zw z art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o art. 108 § 1 k.p.c., obciążając nimi w całości powoda stosownie do wyniku sporu na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Zgodnie z art. 98 § 3 w zw. z art. 99 k.p.c. do kosztów tych zaliczono koszty zastępstwa procesowego w wysokości 360 zł określonej w § 14 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1349 ze zm.).

SSO Hanna Kulesza